

КУМА ЛИСА — ХИТРАТА ХИТРУШКА

Една зимна вечеръ кума Лиса излѣзла да се поразходи изъ гората. Пъкъ и не само да се разходи, ами да потърси и нѣщо за хапване. Цѣль день не била туряла нищичко въ уста.

Върви Лиса изъ гората, подкача покрай дърветата и слухти.

Изведнажъ, гледа — посрѣдъ гората човѣкъ. Навелъ се и копай. Ама хемъ копай, хемъ плаче.

Бре, какво ли пъкъ ще е това? — мисли си кума Лиса.

Поприближила, приклекнала встрани и попитала:

— Побратиме мили, що те е зло сполетѣло, та хемъ копашъ, хемъ плачешъ?

Вдигналъ човѣкътъ глава, ужъ едва сега я видѣлъ.

— Ахъ, не питай, кумичке! — дума й — Сполетя ме черно зло. Еда козичка си имахъ, снощи и тя се помина. Пъкъ обичахъ си я много. Не искамъ псета месото й да рѣфатъ. Затуй я погребвамъ тука. Ето отъ що ми сж сълзитѣ.

Нажалила се и Лисичката, потекли онѣзи люти сълзи — плаче ли, плаче. А човѣкътъ я гледа и така й дума:

— Виждамъ те, кумичке, сърце жаловито носишъ. Моля те, ела нощесъ стой тукъ и пази гроба, пъкъ утре, като дойда,

съ печена кокошка ще те гостя.

— Бива, побратиме, бива — отвърща кума Лиса и на умъ си мисли: „Бре пусти мой късметъ, пуста орисия — хемъ нощесъ тлъста козичка ще си хапна, хемъ утре съ печена кокошка ще ме гошаватъ! . . .

Заминалъ си човѣкътъ. Трае ли ти пусто лисино сърдце! Приближила, надникнала и ахнала.

— Вижъ го ти него, човѣка! — дума си Лиса, — ужъ рови, зарива, а пъкъ цѣла плешка отвѣнъ оставилъ. Я чакай да видимъ сладка ли е козичката.

Навежда се кумата и — щракъ! — Лиса въ капана! Врѣтъ на самъ, врѣтъ натамъ. Не пуца проклетата клопка. Плаче Лиса и сама си нарежда:

— Що ми трѣбваха пусти опустѣли тлъста козица и печена кокошка. Ето ти сега хитрата хитрушка съ два крака въ капана.

На утрото иде човѣкътъ, гледа, отъ дѣлеко се смѣе и пита:

— Е, кумичке, оварди ли козичката?

Ревнала Лисанка, заплакала и занареждала:

— Моля ти се, побратиме, прости ми, сгрѣшихъ . . . Баримъ да съмъ пипнала други пжтъ чуждо нѣщо, ама на по-